

Garanties dels Drets

Com s'ha vist i exposat en el document sobre "Principis d'aplicació dels Drets" no hi ha, a nivell internacional, cap organització ni sistema judicial que realment faci complir als estats amb els seus deures respecte la defensa i promoció dels Drets Universals dins del seu territori. La Declaració universal dels Drets Humans esdevé paper mullat davant de certes actuacions de molts estats respecte de la seva pròpia ciutadania, sense que cap organització mundial els pugui obligar a actuar de conformitat amb els principis de la DUDH o dels Pactes Internacionals que els mateixos països han signat.

És cert que totes aquestes actuacions que vulneren els drets dins un país son reconegudes com a infraccions i males praxis per part de la comunitat internacional respecte de l'estat infractor i que els Tribunals Internacionals es pronuncien, quan el cas arriba a la seva jurisdicció, en la seva defensa i desautoritzen i fins i tot condemnen a aquell estat. Però l'acceptació de la sentència i l'aplicació de la pena, si en hi ha, li correspon al mateix estat en virtut dels conceptes de sobirania i no intervenció. A partir d'aquest moment s'obren tota una sèrie de possibilitats en la actitud de la comunitat internacional per tal defensar els abusos d'un determinat estat. Les respostes de la comunitat internacional solen ser de tipus econòmic, com les sancions econòmiques o l'embargament dels bens a l'exterior, els boicots en les transaccions comercials o en vetar-los en la presa de decisions d'aquelles organitzacions a les que pertanyen quan incompleixen les normatives d'aquella organització. Son mesures coercitives, no violentes, però que poden tenir un impacte més o menys accentuat en la consideració internacional i el benestar dels habitants d'aquell país al que es tracta de defensar. Si la comunitat internacional, i en especial el Consell de Seguretat de les Nacions Unides, considerés que l'actuació d'aquell estat posa en risc l'estabilitat de la pau a nivell regional o mundial, es podria plantejar l'autorització temporal de l'ús de la força armada. Però aquests son cassos molt excepcionals i que han de tenir un abast força global per a ser implementats.

El més normals és que, més enllà, de la opinió internacional i de les sentències dels Tribunals Internacionals, siguin els propis estats els que solucionen els conflictes interns en matèria de Drets d'unes determinades minories. És per això que és tan important que aquets drets que es volen garantir, quedin clarament definits en la Constitució d'un país perquè és el propi estat d'aquell país el que els ha de garantir i aplicar realment, sent molt minsa o pràcticament inexistent la pressió internacional per a fer-los complir en el cas de que aquell estat no ho faci. No hem d'oblidar que una constitució, és precisament el document on queden explicitats i garantits els drets dels ciutadans en front del poder constituït, que és el que disposa del monopoli de la força.

Així doncs, el primer pas per tal de garantir els Drets és que aquests quedin clarament explicitats en la constitució.

Aquells drets recollits en una constitució, no son d'obligat compliment per part de l'estat si no hi ha una disposició o procediment que ho indiqui clarament. Com que una constitució tracta de consideracions, i drets de manera general, no hi cap la manera de

garantir-los, sinó que es precisen de lleis posteriors que complementen la manera en que aquells drets seran defensats, implementats i promocionats per part de l'estat i de les seves institucions. Serà precís que la pròpia constitució garanteixi o posi els mitjans per a que, les lleis i reglaments que desenvolupin el Parlament i els governs locals i institucions, compleixin amb l'esperit de la constitució. Dit d'una altra manera, la constitució ha d'especificar de quina manera el Parlament en la seva funció legislativa, el Govern en la seva funció executiva i, molt especialment, el Poder Judicial en la seva funció interpretadora i sancionadora, interpreten i executen les lleis d'acord amb els principis i esperit de la constitució, no permetent interpretacions i actuacions contraries o lesives. El poder constituït no pot traïr l'esperit del poder constituent.

Així doncs el segon pas per garantir el compliment dels Drets en un estat determinat és que en la seva constitució quedi ben reflectit com s'assegura la ciutadania que els tres poders constituïts compleixen amb el redactat i esperit del poder constituent.

Però per a que el sistema de garanties quedi ben assegurat, encara manca una tercera disposició. De tots es sabut i així ho contempla la llei, que les males actuacions dels ciutadans, els delictes o, a voltes solament en hi ha prou amb la intenció, son tipificats i castigats d'acord amb uns patrons establerts legalment. De la mateixa manera, els atemptats en contra dels drets, en el sentit més ampli, els atemptats contra el conjunt de la ciutadania, haurien de quedar tipificats i castigats. Això vol dir que no solament els infractors directes d'una lesió han de ser jutjats i castigats, sinó també aquells que, tenint la obligació de fer-los respectar i garantir no ho facin d'acord amb l'esperit de la constitució. És a dir, les males praxis dels membres del Govern o les males praxis dels membres dels Sistema Judicial, així com les males actuacions dels membres de les institucions i de l'aparell de l'Estat, que en les seves actuacions lesionin col·lectiva o individualment a la ciutadania, han de ser jutjades i castigades de la mateixa manera com ho son altres delictes. Un atemptat als drets dels ciutadans, o en el seu grau de temptativa, ha de ser tipificada com a delicte i, com a tal, ha de ser jutjat i castigat d'acord amb la tipificació legal corresponent.

Així doncs i per acabar, solament establir que, la vulneració dels drets individuals o col·lectius de la ciutadania, especialment per part d'aquelles institucions que els han de proveir, garantir i promocionar, han de ser tipificats i castigats com a delicte.

De tota aquesta exposició precedent, és després que, per garantir els drets i per a que la ciutadania pugui gaudir del seu exercici, la ciutadania s'ha de dotar dels mecanismes que, descrits en la constitució, els permetin exercir-los i exigir-los. Per això cal que a la constitució hi consti:

- Relació dels drets que es volen garantir.
- Establir el mecanisme de control i càstig per a que el poder constituït compleixi amb l'esperit i la redacció del poder constituent.
- Establir el mecanisme o procediment per a la elecció de l'Assemblea Constituent, que és la que ha de garantir que en la constitució hi hauran aquells drets que la ciutadania considera necessaris i que s'hi inclouran els mecanismes de control i càstig per aquelles persones de les institucions, que els vulnerin o no els facin complir d'acord amb l'esperit i redacció de la constitució.

- I finalment, establir en la constitució aquells mecanismes que permetin a la ciutadania canviar o revertir aquelles decisions institucionals que vagin en contra de la voluntat majoritària de la societat, així com la de poder fer propostes d'aquells anhels o desitjos que majoritàriament tingui la ciutadania, i que les institucions no promouen la seva legislació o execució.

Així, tal i com s'ha exposat, ha de ser el propi estat el que ha de proveir i garantir els drets i no confiar que sigui una organització internacional que els exigeixi al nostre estat i la constitució ha de incloure les possibilitats de conferir a la ciutadania la possibilitat de la seva execució quan l'estat no compleixi amb les seves obligacions.